

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **M. N.**

skazanego z art. 189a § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 lipca 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w O.

z dnia 8 sierpnia 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. C., Kancelaria Adwokacka w O., kwotę 732 zł (siedemset trzydzieści dwa złote), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
3. **zwolnić skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

M. N. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od połowy marca do połowy maja 2016 r. w O. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dopuścił się handlu ludźmi w ten sposób, że wprowadzając w błąd M. K. W. co do okoliczności i warunków pracy poprzez przekazanie jej informacji, że będzie

pracować w barze zabrał ją do zajmowanego przez siebie mieszkania, a następnie dostarczył do wynajętego mieszkania przy ul. J. w O., w którym poprzez zastosowanie wobec niej przemocy fizycznej poprzez bicie po twarzy i po całym ciele, uszkodzenie ciała nożem na ramieniu, ciągnięcie za włosy, grożenie jej pozbawieniem życia, uszkodzeniem oraz oszpecceniem jej ciała doprowadzili ją do uprawiania prostytucji, a następnie czerpał korzyści majątkowe, pobierając całość z uzyskiwanych przez nią kwot pieniędzy od klientów z tytułu odbycia stosunków płciowych, w tym stosunków analnych wg ustalonych stawek kwot 200 zł, 160 zł lub 120 zł, łącznie co najmniej 96.000 złotych przyjmując, iż we wskazanym okresie M. K. W. miała codziennie 10 klientów, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, przy czym we wskazanym okresie w wymienionym mieszkaniu pozbawił pokrzywdzoną wolności poprzez zmuszanie do pozostawania w lokalu i zakaz opuszczania go, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 1 roku będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne w warunkach recydywy zwykłej przez Sąd Rejonowy w O. z dnia 12 stycznia 2010 r., w sprawie sygn. akt II K (...), to jest o czyn z art. 189a § 1 k.k. i art. 203 k.k. i art. 204 § 2 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

2. w bliżej nieustalonym czasie w połowie miesiąca maja 2016 r. w O. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w mieszkaniu przy ul. J. w O. zmuszali M. K. W. do określonego zachowania się tj. do spożywania środków chemicznych powodujących natychmiastową biegunkę, do picia moczu oraz przemocą polegającą na biciu po twarzy i po całym ciele zmuszał ją do wykonywania innych czynności seksualnych w postaci jednoczesnej immisji ziemniaków do pochwy i odbytu, jednoczesnej immisji butelki i kija do pochwy i odbytu, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 1 roku będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne w warunkach recydywy zwykłej przez Sąd Rejonowy w O. z dnia 12 stycznia 2010 r., w sprawie sygn. akt II K (...), to jest

o czyn z art. 191 § 1 k.k. i art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

3. w bliżej nieustalonym czasie prawdopodobnie w połowie miesiąca maja 2016 r. w O. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami wbrew przepisom ustawy udzielił M. K. W. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, iż przekazał jej wymienioną substancję i nakłonił do jej użycia, to jest o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,
4. latem 2016 r. w miejscowości B. gmina R. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą pozbawił M. K. W. wolności ze szczególnym udręczeniem polegającym na biciu i kopaniu pokrzywdzonej po całym ciele, głodzeniu, zamknął ją w piwnicy w pomieszczeniu kotłowni na dwa dni i dwie noce, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 1 roku będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne w warunkach recydywy zwykłej przez Sąd Rejonowy w O. z dnia 12 stycznia 2010 r., w sprawie sygn. akt II K (...), to jest o czyn z art. 189 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 8 sierpnia 2019 r., sygn. akt II K (...):

1. w ramach zarzuczonego czynu z pkt I aktu oskarżenia uznano oskarżonego za winnego tego, że w okresie od połowy marca do połowy maja 2016 r. w O. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwił M. K. W. uprawianie prostytucji w ten sposób, że zawiózł ją i udostępnił wymienionej pomieszczenia mieszkalne na ul. J. w O., którymi dysponowali, pobierając całość z uzyskiwanych przez nią kwot pieniędzy od klientów z tytułu odbycia stosunków płciowych, w tym stosunków analnych według ustalonych stawek kwot 200 zł, 160 zł lub 120 zł, przyjmując, iż we wskazanym okresie M. K. W. miała codziennie co najmniej 2 klientów czerpiąc z tego korzyść majątkową w postaci pieniędzy w łącznej kwocie nie mniejszej niż 14.400 zł, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu., przy czym czynu tego dopuścił się przed

upływem 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne przez Sąd Rejonowy w O. z dnia 12 stycznia 2010 r., w sprawie sygn. akt II K (...), co wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 204 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w wz. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 204 § 1 k.k. i art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w wz. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 204 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

2. uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu w pkt II aktu oskarżenia.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w zakresie czynu przypisanego w punkcie I uznał oskarżonego za winnego tego, że: w okresie od połowy marca do połowy maja 2016 roku w O. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dopuścił się handlu ludźmi w ten sposób, że wprowadzając w błąd M. K. W. co do okoliczności i warunków pracy poprzez przekazanie jej informacji, że będzie pracować w barze zabrali ją do zajmowanego przez siebie mieszkania, a następnie dostarczył do wynajętego mieszkania przy ulicy J. w O., gdzie pozbawił ją wolności poprzez zmuszenie do pozostawania w lokalu i opuszczanie go sporadycznie w towarzystwie bądź pod opieką wskazanych osób oraz przez zastosowanie wobec pokrzywdzonej przemocy fizycznej poprzez bicie po twarzy i całym ciele, uszkodzenie ciała nożem na ramieniu, ciągnięcie za włosy, zagrożenie pozbawieniem życia, uszkodzeniem oraz oszpecceniem jej ciała doprowadzili ją do uprawiania prostytucji z czego czerpali korzyści majątkowe, pobierając całość z uzyskiwanych przez nią kwot pieniędzy od klientów z tytułu odbycia stosunków płciowych, w tym stosunków analnych według ustalonych stawek kwot 200 złotych. 160 złotych lub 120 złotych, łącznie co najmniej 14.400 złotych przyjmując, iż we wskazanym okresie miała codziennie co najmniej 2 klientów, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne przez Sąd Rejonowy w O. z dnia 12.01.2010 roku, w sprawie sygn. akt II K (...), tj. czynu z art. 189a § 1 k.k. i art. 203 k.k. i art. 204 § 2 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za tak przypisany czyn na podstawie art. 189a § 1 k.k. i art. 203 k.k. i art. 204 § 2 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie wyrok w zaskarżonej części w odniesieniu do osoby M. N. utrzymał w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, który zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. poprzez brak szczegółowego i prawidłowego rozważenia wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym wniesionym przez prokuratora oraz dokonanie oceny tychże zarzutów w sposób subiektywny i nie odnoszący się do całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a także poprzez nieuwzględnienie przy tejże ocenie okoliczności przemawiających na korzyść skazanego M. N., przyjęcie za podstawę wyroku części dowodów, wypieranie stwierdzonych faktów i uzyskanych dowodów przez założony z góry przez Sąd odwoławczy stan rzeczy - co skutkowało wadliwym przyjęciem przez Sąd II Instancji, że M. N. w ramach zarzucanego mu pierwotnie czynu wskazanego w pkt I aktu oskarżenia dopuścił się również czynów wskazanych w art. 203 k.k., art. 189a § 1 k.k. oraz w art. 189 § 1 k.k., będące efektem:
 - a) oparcia orzeczenia wyłącznie na zeznaniach M. K. W., która co istotne zeznając w sprawie kilkakrotnie, każdorazowo wypowiadała się w sposób odmienny od poprzedniego, przypisywała innym osobom opisywane zachowania, nie potrafiła w sposób jasny i klarowny odpowiedzieć na proste pytania dotyczące bezzasadności podejmowanych decyzji czy odmawiała odpowiedzi na pytania które mogłyby potwierdzić fakt uprzedniego uprawiania przez nią prostytucji, a co w sposób jednoznaczny potwierdziłoby, że przekazywane przez nią treści nie są zgodne ze stanem faktycznym,
 - b) braku dokonania oceny zeznań M. K. W. w oparciu o zeznania innych osób świadczących usługi seksualne pod adresami pod którymi przebywała, w sytuacji gdy wskazane osoby wskazują na fakty: dobrowolności świadczenia przez M. K. W. usług seksualnych, możliwości opuszczania przez ww. lokalów w których

przebywała, wychodzenia na zakupy, przebywania w miejscach publicznych, co czyni ustalenia w zakresie pozbawiania ww. wolności, stosowania w stosunku do niej przemocy czy dopuszczenia się handlu ludźmi pozbawionymi racjonalnych podstaw,

- c) braku dokonania oceny wiarygodności M. K. W. w oparciu o znajdującą się w aktach sprawy, a sporządzoną na cele postępowania Sądu Okręgowego w O., II Wydział Karny, w sprawie sygn. akt II K (...), opinię z dnia 26 czerwca 2019 r. wskazującą na występowanie u M. K. W. osłabienia procesów spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania danych z pamięci, braku możliwości wykluczenia konfabulacji w wypowiedziach pokrzywdzonej, które to wnioski opinii winny skutkować ustaleniem, iż zeznania ww. nie mogą stanowić samodzielnego wiarygodnego źródła ustaleń faktycznych w sprawie, w szczególności w kontekście ich oderwania od treści płynących z wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań świadków słuchanych w toku postępowania,
 - d) bezpodstawnej odmowy nadania przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego M. N., w sytuacji gdy w sposób spójny i logiczny przedstawia on przebieg znajomości z M. K. W. oraz nie kwestionuje udziału w zarzucanym mu czynie w sposób opisywany chociażby przez świadków przesłuchiowanych w toku postępowania,
2. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 454 § 1 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd II instancji zmiany opisu przypisanego M. N. czynu i skazanie go za czyny wskazane w art 203 k.k., art 189a § 1 k.k. oraz w art. 189 § 1 k.k., w sytuacji gdy Sąd I instancji nie skazał go za ww. czyny, a co w konsekwencji skutkowało również bezpodstawnym wymierzeniem w stosunku do M. N. znacznie wyższej niż pierwotnie orzeczone kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
 3. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 203 k.k., art. 189a § 1 k.k. oraz art. 189 k.k. poprzez ich błędną wykładnię i bezpodstawne zastosowanie, w sytuacji gdy charakter przypisanych M. N. zachowań oraz przyjęty przez Sąd w tym zakresie ich opis nie wskazuje na wyczerpanie przez M. N. znamion wskazanych czynów,
 4. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść

tego orzeczenia, a mianowicie: art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak szczegółowego rozważenia wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym wniesionym na korzyść skazanego, w zakresie w jakim skazany podnosił, iż orzeczona w stosunku do skazanego kara jest rażąco surowo niewspółmierna co stanowi skutek nieuwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść skazanego M. N., w szczególności faktu przyznania się oskarżonego do faktycznego udziału w zarzucanym mu czynie, okazania skruchy, znikomości działań podjętych przez oskarżonego w całości przypisanego oskarżonemu czynu, które to okoliczności wskazują w sposób ewidentny, iż oskarżony w pełni zrozumiał fakt swego bezprawnego i negatywnego zachowania, a jego rola w popełnieniu pierwotnie przypisanego mu przez Sąd Okręgowy w O. czynu była znikoma, a co w kontekście charakteru zarzucanego czynu winno skutkować uznaniem, iż cele postępowania zostaną spełnione poprzez orzeczenie w stosunku do oskarżonego kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w stosunku do skazanego M. N. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w O. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k. Analiza podniesionych w niej zarzutów nie prowadziła do wniosku, by w sprawie miało dojść do rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

Odnosząc się do podniesionego przez obrońcę zarzutu rzekomego naruszenia standardu kontroli apelacyjnej przez orzekający w sprawie Sąd odwoławczy należało stwierdzić, że do treści wniesionego zwykłego środka zaskarżenia Sąd *ad quem* odniósł się trafnie i rzetelnie. Nie dopuścił się naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., bowiem w sposób prawidłowy rozważył i wnikliwie ustosunkował się w pisemnym uzasadnieniu wyroku do apelacji obrońcy

oskarżonego. Uzasadnienie tego wyroku rzetelnie odnosi się do zarzutów apelacyjnych dotyczących naruszenia prawa procesowego, błędu w ustaleniach faktycznych, a także kwestii wymiaru kary, która na skutek zmiany orzeczenia Sądu I instancji została podwyższona do 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W pierwszym z podniesionych zarzutów skarżący zarzucił Sądowi Apelacyjnemu brak szczegółowego i prawidłowego rozważenia wszystkich zarzutów apelacji, a dotyczącej oparcia orzeczenia wyłącznie na zeznaniach M. W. i bezpodstawnej odmowy nadania przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego. Zdaniem skarżącego, omówienie przez Sąd II instancji przedmiotowego zarzutu w dalszym ciągu nie rozstrzygnęło wątpliwości odnośnie braku zgodności zeznań M. W. w zestawieniu z zeznaniami innych świadków. Sąd odwoławczy, wbrew temu co twierdzi obrońca, powiązał relację pokrzywdzonej M. W. z zeznaniami pozostałych świadków, tj. E. O., E. K. i B. T.. Do wyżej wymienionego zarzutu apelacyjnego Sąd Odwoławczy odniósł się w sposób szczegółowy na str. 12 - 13 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, uwzględniając odnotowane przez skarżącego nieścisłości w zeznaniach pokrzywdzonej. Jak słusznie dostrzega prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, kluczowym dla ustalenia stanu faktycznego w sprawie oraz oceny zeznań świadka był przeprowadzony w sprawie eksperyment procesowy, podczas którego świadek dokładnie wskazała miejsce, gdzie była zmuszana do prostytucji oraz gdzie przebywała w miejscowości B.. Sąd Najwyższy nie dostrzega, aby przedstawiona w tym względzie argumentacja Sądu Apelacyjnego uchybiała zasadom logiki i doświadczenia życiowego.

Jako oczywiście bezzasadny jawi się także zarzut z pkt 2 kasacji. Należy zauważyć, że apelacje zostały wniesione zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Uwzględniając apelację prokuratora, Sąd Apelacyjny dokonał zmiany opisu czynu i przyjął, że w zakresie czynu przypisanego w punkcie I M. N. jest winny handlu ludźmi w ten sposób, że wprowadzając w błąd M. K. W. co do okoliczności i warunków pracy poprzez przekazanie jej informacji, że będzie pracować w barze zabrał ją do zajmowanego przez siebie mieszkania, a następnie dostarczył do wynajętego mieszkania przy ulicy J. w O., gdzie pozbawił ją wolności poprzez zmuszenie do pozostawania w lokalu i opuszczanie go sporadycznie w

towarzystwie bądź pod opieką wskazanych osób oraz przez zastosowanie wobec pokrzywdzonej przemocy fizycznej poprzez bicie po twarzy i całym ciele, uszkodzenie ciała nożem na ramieniu, ciągnięcie za włosy, grożenie pozbawieniem życia, uszkodzeniem oraz oszpeceniem jej ciała doprowadził ją do uprawiania prostytucji z czego czerpał korzyści majątkowe, pobierając całość z uzyskiwanych przez nią kwot pieniędzy od klientów z tytułu odbycia stosunków płciowych, w tym stosunków analnych według ustalonych stawek kwot 200 złotych, 160 złotych lub 120 złotych - łącznie co najmniej 14.400 złotych przyjmując, iż we wskazanym okresie miała codziennie co najmniej 2 klientów, czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa (recydywy). Wymierzając oskarżonemu M. N. karę 3 lat i 6 miesięcy Sąd Apelacyjny wskazał, że tak ukształtowana sankcja karna wyczerpuje całe spectrum działań oskarżonego w stosunku do pokrzywdzonej, a jednocześnie jest karą sprawiedliwą i należyście realizującą cele zapobiegawczo – wychowawcze.

Na uwzględnienie nie zasługiwał także 3 z podniesionych w kasacji zarzutów, który choć odnosi się do naruszeń w sferze prawa materialnego, to de facto wiąże się z zarzutem z pkt 1 dotyczącym obrazy prawa procesowego. Skarżący w istocie podważa ustalenia faktyczne w zakresie winy za czyny z art. 203 k.k. oraz art. 189 § 1 k.k. i art. 189a § 1 k.k. W tym kontekście zarzut ten stanowi nieuprawnioną polemikę z poczynionymi ustaleniami i podważa prawidłowość oceny poszczególnych dowodów, które potwierdziły winę oskarżonego M. N..

Lektura uzasadnienia wyroku Sądu II instancji dowodzi, że wszystkie zarzuty zawarte w apelacji obrońcy zostały przez ten Sąd rozpoznane, a wynik rozumowania organu procesowego w tym zakresie przedstawiony został w wyczerpujący sposób w treści uzasadnienia.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź

rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie SN z dnia 29 czerwca 2017 r., III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

W tym stanie rzeczy trzeba stwierdzić, że obrońca skazanego we wniesionej kasacji w stopniu oczywistym nie wykazał, aby zaskarżony wyrok dotknięty był nie tylko rażącym, ale jakimkolwiek naruszeniem prawa. Konsekwencją tej oceny było oddalenie kasacji, w formule kwalifikowanej, jako oczywiście bezzasadnej.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego, w tym o opłacie na rzecz obrońcy z urzędu za dokonane czynności w sprawie i zwolniono skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego.